

Komaj je prisvetila drugo jutro rdeča zarja, Jerica je bila že pokoncu. Hitela je vun. Dobiti je hotela očeta, da vidi, kaj so ji kupili.

Lah je bil že v hlevu pri živini. K njemu je stopila in vprašala s tako milim, nedolžnim glasom:

„Oče, kje je moja obleka, moja bela obleka?“

„Nisem še kupil — —.“

Tedaj pa je povescila glavico, in nekaj svetlega se je prikazalo v njenih očeh. Čez nekoliko časa je pogledala očeta tako proseče in tako očitajoče.

In v njenih velikih, očitajočih očeh je bral oče, koliko krivico je storil hčerki. Dala mu je denar, da ji kupi obleko — on ga je zapil! Kam ga je zapeljala pijača! In ko je videl pred seboj otožno hčerko, sklenil je, da se poboljša, poboljša popolnoma in za vedno. In kar je Lah sklenil, to je držal, to je izpolnil.

Jerici pa je rekel:

„Le potrpi, še danes ti kupim obleko.“

Se dopoldne je stopil gori v gozd s hlapcem. In najlepša hoja se je stresla in pala na tla s takim šumom, da so daleč naokrog zapustile ptice svoja gnezda. Lah je prodal hojo Novaku. Za skupljeni denar je kupil obleko.

In prišel je veseli dan. Jerica je šla k sv. Obhajilu. Lepa in čisto bela je bila njena obleka. Zmotila je celo jasne solnčne žarke. Mislili so, da je njeno krilce beli sneg. — Čudili so se, kje se je skrival tako dolgo. Napeli so vse svoje moči, da bi ga stopili. A zmotili so se!

Toda ko je stopala od Obhajila, tedaj je bila njena dušica še bolj bela, veliko bolj bela. Da so jo mogli videti radovedni solnčni žarki, še enkrat bi se bili zmotili in še za koliko bolj!

Med rožami . . .

Naše rože so vzkipele
Po vrteh,
Milici je zobke bele
Kazal smeh . . .

Pa kako se ona smeje
Brezskrbno,
Kadar rožam listke šteje —
Vice in nebo! —

Včasih lilijco popraša
Lilijca:
„Si-li bela, kakor naša
Milica?“

In krilatci, krog nje zbrani,
Se zasmеjejo . . .
Veterčki, poprej zaspani,
V laske ji zavejejo . . .

Josip Bekš.

